



ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΣΠΑΡΑΓΜΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενού καὶ τέλος)

Ποιὸς απορεῖ νὰ ξέρῃ τί συμφορής καὶ τί δυστυχίες τον περιμένονταν άκομα;

Διού βδομάδες πέρασαν. Τὸ μικρὸ εἰν τοῦ θανάτου. Οἱ γιατροὶ ἀπελπίστηκαν πᾶ. 'Ο κύριος Ζαχαρίας γνώσει μέσα στὸ σπίτι σάν τοελλός, πούχει φύγει πάλι ὁ ὄντως, χλώμιασε κι' ἀδυνάτισε κι' αὐτος, φαίνεται σαν νὰ γέρωσε μέσα σ' ἔνα μῆνα, τὸν μῆνα αὐτὸν τοῦ σπουδημοῦ του...

Τριγυρίζοντας ἀπὸ κάμαρη σὲ κάμαρη, μέσα στ' ἀφανισμένο κι' ἔρημο σπίτι του, μιλάει μοναχός του σάν νὰ τρελλάθηκε, μιλάει μὲ τὴ σκληρή του τὴ μοιρα ποὺ τὸν σύντριψε πιά, μιλάει μὲ τὴ φευγάτη γυναίκα του, τῆς λέει μὲ τρεμάμενη γαγιασμένη φωνῇ, τὸ βαρύ του παράτονο :

— "Αννα!... Αννα!... Κύττε τί ἔκανες, καρδούλα μου, κύτταξε; Γιατί νὰ φύγεις, ψυχή μου, ποῦ είσαι τώρα, ποῦ βούσκεσαι, φτωχή μου ἀγάπη;... Τὸ παιδί μας πεθαίνει. 'Αννα!... Τὸ παιδί μας!... 'Αρκεῖς;... Δεν τούμαθες π' ἀδρωστήσε, καρδούλα μου;... Γιατί δὲν ήθες;... 'Οχι για νεανα, φτωχή μου ἀγάπη, μονάχα γι' αὐτό, γιὰ τὸ μικροῦν μας. Τὸ παιδί 'Αννα..."

Μὰ κανένας δὲν δίνει ἀποκρισι στον τρήγονο του, δῆλα γύνω του τὸν βυρβη καὶ πένθιμα κι' ὅχι ἀπὸ τὸ τέλαι μιλαίει μαζί του τὸ πρατοβορχοῦ...

Μιὰ νύχτα, ἔκει π' ἀγρυπνούσε πλάι στὸ παιδί του, σκέφτηκε μέσα στὴν ἀπελπισία του, νὰ πάγι τὸ πρῶτο στὴν καταδίωξη καὶ νὰ εἰδοποιήσῃ γιὰ τὸ ζάσπο τῆς γυναίκας του. "Ἄς τὸ δοκιμάζε κι' αὐτὸ πειά. Θὰ παρακαλοῦσε τὸν ἀστυνομὸ νὰ κρατήσῃ τὸ πρῆμα μυστικό, θὰ τὸν ικέτευε μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια, όπως τὸν λυπόντουσαν καὶ δὲν θὰ γινοταν θόρυβος γύρω αὐτὸ τὴ συμφορά του.

Ελέχε τὴν ἐλπίδα πῶς ἀν γνώσεις ἡ γυναίκα του καὶ τὸ παιδί του θὰ γινόταν καλά σιγά—σιγά μὲ τὶς περιποιήσεις της.

Ναί, τὸ ἀποφάσισε, θὰ κατέφευγε στὴν ἀστυνομία. Κι' ὁ Θεός τοῦ βοηθός πειά...

Τὸ πρῶτο νὶ ἴδια σκέψη γνώσει στὸ κεφάλι του, μᾶ ἔνοιωθε τῷρα κάπιο φοβό, μιὰ ντροπὴ ποὺ τὸν ἔκανε νὰ παραληφθεί δόλούρωμος.

Ν' ανακατεψη τὴν ἀστυνομία; Νοιώθει τὴν καρδιὰ του νὰ παραληφθεί. Κι' ἀν δὲν τὸν φιλάξουν τὸ μυστικό; Τότε πειά...

Μὰ ἔκει ποντασαν τὰ πράματα δὲν ἔχει καὶ τίποτα ἀλλο νὰ κάνῃ. Δὲν τοῦ μένει καρδιὰ ἀλλη ἐλπίδα. "Ἄς τὸ δοκιμάσει κι' αὐτὸ κι' ὁ Θεός νὰ τὸν λυπήσῃ. Οἱ Θεοὶ νὰ τὸν ἔλεηρο...

Κατεβαίνοντας ἀπὸ τὸ σπίτι του τράβηξε γιὰ τὴν

ἀστυνομία μὲ τὰ πόδια. "Ηθελε νὰ σκεφθῇ τὸ μεταξύ, νὰ ξυγιάσῃ τὰ πράγματα, νὰ βοῇ τὸ πειό σωστό, καὶ ίστερα νὰ ἐνεργήσῃ μὲ τὸ συνειδητοῦ την τυχη.

"Οταν ἔφτισε στὴν εἶσοδο τῆς καταδιώξεως αἰσθάνθηκε ἔνα παράξενο φόβο νὰ τοῦ πείξῃ τὸ στήνος. Θυμήθηκε πως τὴν ἰδιὰ ἀδυναμία πάνων-κάτον, αἰσθανόταν κι' ὅταν γνώσεις ἔξω ἀπὸ τὸ νεκροτομεῖο, μὴ τολμῶντας νὰ μητῇ μέσα. Μὰ καταλαβαίνει ποὺ πρέπει νὰ πάρῃ μᾶ ἀπόκρισι. Θὰ μητῇ; Θὰ φύγῃ; Γιατὶ νὰ χάνῃ τὸν καιρὸ του γνωρίζοντας ἔκει ἀπέξω; "Ἄς μητῇ μέσα... Μπρὸς...

"Ανεβάνει γοργά τὶς σαλές καὶ μπαίνει σ' ἔνα γραφεῖο. Δυὸς χωροφύλακες εἰν κατημένοι σὲ τραπέζια καὶ γράφουν, ἔνας νομιατάρχης κυττάει ἔξω ἀπὸ τὸν καταδίωξη τέλαι κατειχόντας.

"Ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τῆς αὐλῆς, κάτουν βιαθεά, ἀπὸ κάπιο κρατητήριο, φτάνει ἔνα παράξενο οὐργάλιασμα ἀνθρώπου ποὺ κλαίει ἀπελπισμένα.

"Ο κύριος Ζαχαρίας στέκει στὴ μέση τοῦ γραφείου βουβόζι, σᾶν νάχασε τὴ φωνὴ του. Νὰ μποροῦσε νάνευσε... Μὰ εἰνε ἀργά πειά... Νά κι' δῆλας κάπιος ἀπὸ τὸν χωροφύλακας σηράνθηκε καὶ τὸν ωταῖς τὶ θέλει. 'Ο κύριος Ζαχαρίας ἀποκρίνεται δειλά-δειλά, βγάζοντας τὸ καπέλο του ποὺ τὸ φοροῦσε ἀπόκινα στὸ κεφάλι:

— Τὸν κ. προϊστάμενο...

— Τὸν κ. 'Αρχιγράφο;

— Και τὸν κυττάει μὲ ίντοπια...

— Ο κύριος Ζαχαρίας χαρηλώνει τὰ μάτια του σαστισμένος...

— Τὸ δύναμα σας, σᾶς παρακαλῶ, ξαναλέει ὁ χωροφύλακας.

"Ο κύριος Ζαχαρίας τοῦ ψιθυρίζει τὸν όνομά του, σιγά, σᾶν νὰ φοβᾶται μη τὸν ἀσύνουσιν, χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια του. Πόσο τοῦ πετανοιώσει πειά!...

Μιὰ παράξενη μυρωδιά σάρκας, χνωτίλας καὶ ἀμώματος, πονδρεῖται ἀπὸ τὴ γύρω δωμάτια τὸν πνίγει...

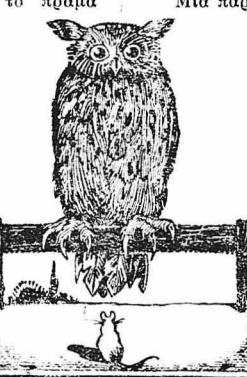
Δὲν καταλαβεῖ πῶς ὁ χωροφύλακας βγήκε ἔξω. Και τώρα ποὺ τὸν ξαναγύριστε καὶ τὸν λέει νὰ περάσῃ στὸ γραφεῖο τοῦ προϊστάμενου, τὸν κυττάει σάν ἀποβλαστόνες.

— Περάστε!... Ξαναλέει ὁ χωροφύλακας. Οἱ ἄλλοι διὸ χωροφύλακες σκύρουν στὸ τραπέζια τους καὶ γελάνε κάτω ἀπὸ τὴ μύτη τους. 'Ο νομιατάρχης κουνάει τὸ κεφάλι του μὲ περιφρόνησι... Θὰ τὸν πήραν χωρὶς ἄλλο γιὰ ἐπαρχιώτη ποὺ τὸν κλέφαντε τίποτα μανιταρτζῆδες τὸ προφοτόλο.

Ο χωροφύλακας τὸν δόηγάει στὸ διάδρομο καὶ τὸν ἀνοίγει μᾶ πόρτα :

— Περάστε!

Μιλαίνει μέσα μὲ τὸ καπέλο στὰ χέρια, προχωράει τρία—τέσσερα βήματα καὶ στέκει μπρός στὸ γραφεῖο τοῦ κ. προϊστάμενου. 'Ο κ. μοισσάρχος εἰν αἴπησολημένος. Μὲ τὴν πλάτη στὸ στόμα καὶ τὸν τυλοφόρο στὸ χεριό, σκύρει πάνου ἀπὸ διάποτο...



Κάπου κάπου στορίζει τὸ φυρό του μουστάκι. Σήκωσε μιὰ στιγμὴ μοναχά τὸ κεφάλι του, τούρδοις μιὰ ἐρευνητικὴ ματιά καὶ ξανά- σκυψε στὰ χαριτιά του.

Ο κύριος Ζαχαρίας στέκει στὴ θέσι του, σάν νά μαρμάρωσε. Δὲν πέροινε οὐτε τὴν ἀνάσα του... Κυντάει τὸν ἀστυνόμο μ' ἄπορια. "Έχει ἀπούσει πολλά γι' αὐτὸν. Εἶναι καλος καὶ δοστῆνος στὴ δουλειά του. Οἱ κακοποιοὶ τὸν τρέμουν. Έκελνο τὸ υπόλο, γκρίζο, μάτι του, τὴν στιγμὴ ποὺ τὸν κύτταξε περασε τὰ φυλλοκαρδία τους καλοτροχισμένη λεπίδα..."

"Οταν ὁ ἀστυνόμος τελείσθε τὴ δουλειά του τοῦγνεψε νά πλησιάσῃ και νά κάτσῃ :

Καθῆται.

"Ο κύριος Ζαχαρίας προχώρησε, ἔκατος στὴν ἀρχη μιᾶς καρέλλας, πλάι στὸ φραγμένο και χαιρήσωσε τὸ βλέμμα του ντρουπασμένος. "Ἐννοιούσθε παροφεύμενα δύναντας τὰ γρίζια μάτια τοῦ ἀστυνόμου και δὲν είλε τὴ δύναμη νά τὸν κυττάξῃ ίσως στὸ πρόσωπο." Ακούσει μουνάκι τη φωνὴ του, χοντρὴ και βραχινή νά τοῦ λέῃ :

— Σᾶς ἀκούων... Τί σᾶς συμβιάνει;

"Ο κύριος Ζαχαρίας σήκωσε ἀπότομα τὰ μάτια του και τὸν κύτταξη καλά καλά. Είλε πάρει ζαφικά ἔνα πράξεινο θύρωσις, μιὰ ἀλλόκοτη δύναμη, γιὰ τὴν δύναμη ὅπορος σ' ἄλλη περίστασι κι' αὐτὸς ὁ ἰδιος. "Ηταν τὸ θάρρος τοῦ ἀπελπισμένου ἀνθρώπου ποὺ τοῦδωσε τὸ κοράριο νά μιλήσῃ γιά τὴν ὑπόθεσι του, στεγάστα, χωρὶς λιγοψυχίας.

Διηγήθηκε στὸ ἀστυνόμο δῆλη τὴν ιστορία τῆς ἔξαφάνισις τῆς γυναίκας του, ἀπ' τὴν πρώτη γυντά ποὺ δέν την βρήκη στὸ σύντη γυρίζοντας ἀπ' ἔξω, ὡς τὰ γέρες τὸ βράδυ, χωρὶς νά παραλειψῃ τὴν παραμικρὴ λεπτομέρεια, εἰπε μιὰ τίς ὑποψίες του, διηγήθηκε δὲλα τὰ ὑποπτα περιστατικά ποὺ τοῦτυχαν μαζὶ της πρὶν ἀκούμα τὸν ἀφήκη και φύγει και ποὺ ζεκαθάρισαν ὑστερά απ' τὴ φευγούλα της...

"Ο ἀστυνόμος τὸν ἀκούνεις καπνίζοντας και οις νά τὸν διασόφτη. Μονάχα δὲν τελείσθε, εβρίζει, έσβισε τὸ τσιγάρο του, ἀκούμπητη τοὺς ἀγκώνες του στὸ τραπέζι και τούπε :

— Αργήστε... Γιατὶ ἀργήσατε ἔτοι; Αὐτές η δουλειές δὲν σηκωνούν νερό. "Ετερε πάντη θέμητε ἀμέσως. "Αν φύγανε γιὰ τὸ ἔξωτερο...;

"Ο κύριος Ζαχαρίας τινάχτηκε τρομαγμένος.

— Ναι... Λέτε νά φύγανε;... Δὲν πιστεύω... Σελί τι λέτε;... Μά... δχι, δχι...

— Ησυχάστε, θά μάθουμε... "Οσο γι' αὐτό...

Μίλησαν ἀρχετή ώρα ἀπόμα. "Ο κύριος Ζαχαρίας ἐδύοσε διτὶ πληροφορίες τοῦ ζήτησε δὲν ἀστυνόμος. Τὸν ωτησε ἀπόμα ἀν ὑπομιάζονταν κανένα, ἀν εἰχε δῆλη κανένα ὑποτο πρόσωπο νά τριγυνάῃ τὴ γυναίκα του. 'Απάντησε ἀδιστάχτη καὶ δχι. Προηγματικά δὲν είχε ὑπομιστεῖ τίποτα. Αὐτὸς ἔξ αλλου ήταν και τὸ παρόπιον του...

— Δὲν ὑπομιάζεστε τίποτ' ἀλλο τὸν ρώτησε ζαφικά δὲν ἀστυνόμος...

— Αλλο; Τί ἀλλο;...

Και τὸν κύτταξε παράξενα.

— Σοῦ μίλησε ποτὲ γι' αὐτοκτονία;

— Αὐτοκτονία!...

"Ο Ζαχαρίας πετάχθηκε δλόρθος. Τὰ μάτια του γούρλωσαν, τοῦφυγε τὸ αἴλαν. Πέρασαν γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπὸ μπρός του τὸ πτῶμα τῆς γυναίκας ποὺς δεῖ ἀλλοτε δέξω ἀπὸ κάποιο τρῆμα, τὸ πτῶμα τῆς ἀλλής ἐκείνης γυναίκας πούπερος ἀπ' τὴν 'Ακρόπολι και τὴν ἀντίνησθαν στὸ νεκροταφεῖο, τὴν ήμέρα ἐκείνη στὸ σπαραγμοῦ του, τῆς τρελλας του.

— Οχι, δχι, δὲν ήταν δυνατό νά συνέβη τέτοια συμφορά. "Η γυναίκα του ζηνός, αὐτὸς τὸν οικισθείσα στὴν ψυχὴ του...

— Ο ἀστυνόμος τὸν κύτταξε τώρα μὲ λυτημένο βλέμμα. Τοῦπε νά καθήητη προσπάθησε νά τὸν καθημηνάσῃ.

— Μη κάνετε ἔτσι. Γιατὶ ταράξετε χωρὶς λόγο; Σᾶς τὸ φώτησα αὐτό, για νά ξέρω πῶς θὰ ἐνεργήσω. 'Ησυχάστε... 'Ησυχάστε σᾶς παρακαλῶ...

"Ο Ζαχαρίας κάνηται τραβήντας τὴν καρέκλα του πειδ κοντά στὸν ἀστυνόμο κι' ἀρχίσει νά τοῦ μιλάρη μὲ συγκινημένη φωνή:

— Ναι, τὸ ξέρω, οᾶς ενχαριστῶ... Είσαστε καλός. Θά φροντίστε... Μονάχα...

— Απλωσε και τούσφιξε τὸ χέρι.

— Μονάχα θά σᾶς παρακαλοῦσα νά μὴ μαθεφτῇ τίποτα... Θέταν τρομερό... Θά πένθαισα ἀπ' τὴν ντροπή μου... Σκευτήτε το... "Αν γράφανται ή ἐφημερίδες... Κ' η γυναίκα μου δεν θά ξαναγύριζε πειτε... Καταλαμβανετε; .. Είσαστε καλος και θά μου κάνετε τὴ χάρο... Σᾶς παρακαλῶ... Πέστε μου... 'Ησυχάστε με...

— Ο ἀστυνόμος κούνησε τὸ κεφάλι του μὲ ποδούμηνα :

— Μπορεῖται νά είστε ήσυχος. Ναι, ναι, ήσυχος. Κανένας δὲ θὰ μάθη τίποτα. Κυνένας. Σᾶς δίνω τὸ λόγο μου...

— Ο κύριος Ζαχαρίας συγκινήθηκε. Τοῦ ξανάσφιξε τὸ χέρι μέσα στὲ δικά του τραυλίζοντας ενχαριστίες :

— "Αν ξέρατε... "Αν ξέρατε πόσο σᾶς ενχαριστῶ!...

— Ο κύριος Ζαχαρίας κατάλιπε πῶς ἔπειπε νά φύη. Χαιρέτησε τὸν ἀστυνόμο και κατέβηκε στὸ δρόμο ξαλαφωμένος... "Η ἐλπίδα είλε μπει στὴν καρδιά του. Γιατὶ, ἀλήθεια νά μη τὸ κάνει αὐτὸς ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα ποδάσει τὴ γυναίκα του; Καλά τούπε δὲν ἀστυνόμος ποτὲ ἀφήσει ποτὲ τὸν πόδας στὰ χαμένα. Τόσος καιρός... Τὶ κρίναι!...

Μιὰ βαδιά πέρασε ἀπόμα. "Ο κύριος Ζαχαρίας ποὺ περιέμενε νά τὸν εἰδοποιήσουν ἀπ' τὴν καταδίωξη ἀπὸ τη δύνετη ήμέρα, ὁρχίτης ν' ἀπελπίζεται. Τόσες ήμέρες και νά μη τὸν εἰδοποιήσουν! Γιατὶ τάχι;

— Η στεναχώρια του ήταν πεγάλι, τὸ μαῆρο, βαρύ σύννεφο τῆς ἀπελπισᾶς ξανακάθισε στὴ ψυχὴ του...

Δὲν θά την βρήκαν πουνθενα, νά αὐτὸς ήταν δλο, γι' αὐτὸς δὲν τοῦ μηνύσανε νά πάι νά τοῦ ποιηνέ νέα γιὰ τὴ γυναίκα του. Δὲν τὴν βρήκαν, αὐτὸς δην, τὸ καταλαβαίνει, τὸ αἰτιθανότανε βαθειά τὴν ἀναστέναξε μὲ καύματο...

Και τὸ παιδί του ήταν πάντα στὴν ἰδια κατάσταση, στὸ χεῖλος τοῦ τάφου, κάτω ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ θανάτου, λυωμένο και χιλιοτυραγνισμένο στὸν ἀπάντου κόσμο.

"Αφήσει πά περάσουν λίγες ἀκόμα ήμέρες κ' ἔνα βράδυ πῆγε μονάχος τοῦ δέντρης μετὰ τὴν καταδίωξη, ζητῶντας νά μάθῃ τι ἀπόγνως. 'Ο ἀστυνόμος τοῦ δέντρης μετὰ τὴν καταδίωξη, ζητῶντας νά μάθῃ τι τὸν πόδην ποδάσηται μὲ λύπη. Δὲν είχαν κατορθώσει νά μάθουν τίποτα, παρ' οὐλες τὶς προσπάθειες πον είχαν καταβάλει. Τίποτα απόλυτης μάλιστα τὸν κύριο Ζαχαρίας μήτως ή γυναίκα του είχαν επαρχία και μάτια τὴν ἀναζητούσαν στὴν πρωτεύουσα. Μὰ δὲν ήταν έτσι, δχι, τοξεύοντας στὴν πρωτεύουσα, μὲ τὸν πόδην πάραχια, εἰςάλλου στὴν πρωτεύουσα τὴν Αννα.

— "Αννα ήταν εἴκετε θά του τὸ γράφαν. Κ' ἐπειτα γιατὶ νά φύη και νά πάι στὴν ἐπαρχία χωρὶς λόγο; "Οχι, δχι.. "Η ἀλήθεια ήταν μία. Κάποιος τοῦ δέντρης πάραχια είχε.

— Ο ἀστυνόμος τοῦ ὑποσχέθηκε πῶς θὰ φρόντισε, θάνατον δι μπορούσε.

— Η πόδησε τον αὐτὸν ήτηνχασε κάπαστας τὸν κύριο Ζαχαρία. Ποὺ ξέρεις; "Αν φρόντισαν πειό στην πειταίτη τώρα μπορούσες και νά πετυχαίναν. Γιατὶ δχι; "Ο Θεός νά τοὺς δώσει φώτιστα... Ο Θεός... Θεέ μου!...

Περιγένεται τώρα πάλι ὁ κύριος Ζαχαρίας ὑπομονετικά, περιμένει ήμέρα μὲ τὴν ήμέρα. Και περνούσαν ήμέρες δραμειαστεῖς και καιμαί εἰδηση δέν τούσθαντας ἀπ' τὴν πόδηντας, χωρὶς νά ξέρῃ καλάκια τοὺς τρέχει πόδες τὸν περβάτη τοῦ παιδιού του. Τοῦ μικροῦ είχαν γλαρώσει τὰ μάτια, σπασμοὶ τοῦ τίναχαν τ' ἀδύναμο κορμί του.

— Πειταίνει... Ι...

Αὐτή ή σκέψι γεννήθηκε ζαφικά στὸ μεταλλικό του: Κάτι σαν τού τρέλλασθι... Θά τού τρέλλασθι!...

Για μιὰ στιγμὴ τοῦρθε νά ανοίξη τὸ παράθυρο και νά πηδήση ξεστητηκε τὸ γιατρὸ και τὸ έτσι ξεσκούστωτος κατά ποτὲ τὸν σκουσμοὺς τῆς θυτορέταις. Πετάχθηκε ἀπάνου τούσκαμψενος και τοξεύει, χωρὶς νά ξέρῃ καλάκια τοὺς τρέχει πόδες τὸν περβάτη τοῦ παιδιού του. Τοῦ μικροῦ είχαν γλαρώσει τὰ μάτια, σπασμοὶ τοῦ τίναχαν τ' ἀδύναμος κορμός...

— Ο γιατρὸς πούλησε τὸν πόδην ποτὲ τὸ παράθυρο τοῦ δρόμου τοῦ θάρρου, σὲ κάλι. Στὸ δρόμο τὸν ἀνάγκαζε νά περπατήσεις, καὶ δρούση, χωρὶς νά ξέρῃ τὸ χέρι, τὸν έσερνε μαζὶ τους τὰ σκαλοπάτια και τοξεύεις γιὰ τὸ γιατρό.

— Ο γιατρὸς ποιητάνε και τὸ έπινησης. Τὸν πήρε μαζὶ του διὰ τῆς βίας, μαστούμενόν, σὲ κάλι. Στὸ δρόμο τὸν ἀνάγκαζε νά περπατήσεις γογύορα, σὲ κάλι. Στὸ δροβίσιο ἀπὸ τὸ χέρι, τὸν έσερνε μαζὶ τους τὰ ἀγκουμάδωντας, κλαίγοντας, ξεφωνίζοντας...

— Ο γιατρὸς πούλησε τὸν πόδην ποτὲ τὸ παράθυρο τοῦ δρόμου τοῦ θάρρου, δεν έλεγε λέξι, περπατούσες ἀργά, μὲ τὸ κεφάλι σκυρένο, βαθύλα τηνημένος σάλι κάτι νά προμάτευε...

— Οταν έστρωψαν τὴν γυναίκα γιὰ τὸ πόδην, δέντρη τὸν άνοιχτη, τὴν εἰσόδο φωτισμένη και λαχαρόπι. Αρράτησε πάλι τὸ γιατρὸ ἀπ' τὸ χέρι σφιχτά, και τὸν έσερνε μαζὶ του πάν δαιμονισμένος.

Μιὰ άντικρηνή πόρτα άνοιξε ζαφικά. Μιὰ γυναικεία σιλουέττα φάνηκε στὸ δρόμο. Τρέψης μὲ γρήγορα, άλαφρια βήματα πρόδη τὸ σπίτι, του, μπήκε στὴν πόρτα και ἀνέβηκε γρήγορα, γρήγορα τὶς σκάλες...

— Ο κύριος Ζαχαρίας θέλησε νά πῆ κάτι μὰ δὲν μπόρεσε νά μ.λήση. Η γλώσσα του είχε κολλήση στὸ στεγνομένο στόδια του. "Ενα μονυγράτο θύγηκε τὸ λαύριο του.

Παράτισε τὸ γιατρὸ και τοξεύεις νά μπῃ σπίτι του.

Στη σκάλα παραπάτησε και τέπειψε. Ξεπήσησε στὸ γόνατο και σύρθηκε ώς ἀπάνου κρατῶντας τὰ κάγκελα και τραυλίζοντας :

— Παιδί μου!... Τὸ παιδί μου!...

Χοντρά δάκρυα τρέχανε τὸ μάτια του.



